

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Assertionvm Theologicarvm Sfortiae Pallavicini Sacrae Theologiae Professoris in Collegio Romano Societatis Iesv. Libri Qvinque

Pallavicino, Sforza

Romæ, 1649

Cap. 7. Quæ nam obiecta Christus meruerit. Vbi præsertim quæritur de obiectis tempore, vel natura præcedentibus Incarnationem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39069

tera tanquam conditio exclu-
sua efficacie in illa, Ex dictis
tamen videtur probabile vnā-
quamq; naturam assumptam
habere exigentiam physicam,
vt nulla alia sit assumpta.
Habet enim exigentiam phy-
sicam vt in nomine eius omne
genus flectatur vtque omnes
creaturæ sint illi subditæ, & ipsa
sit summa. De ratione autem
summi est esse vnicum.

CAPVT VII.

*Quæ nam obiecta Christus me-
ruerit. Vbi præsertim quæri-
tur de obiectis tempore, vel
natura præcedentibus Incar-
nationem.*

114

Certum est Christū
meruisse omnia
bona conducentia ad salutem

S col-

collata post peccatū Adæ non solum nobis, sed etiā ipsi Adæ, & cæteris ante Christum genitis. Omnes enim redempti fuerunt per Christi sanguinem. Difficultas est quomodo id fieri potuerit sine mutua prioritate. quandoquidem gratia, & bona opera istorum habuerūt mediatum influxum in generationem ipsius Christi. Omitimus plures sententias ab alijs iam validè refutatas. Non satisfacit, quod aliqui dicunt Christū fuisse volitum à Deo pro aliquo instanti suæ vite independenter ab ordine ad rotam generationem, & vitam tempore antecedentem, & pro eo instanti meruisse gratiam progenitoribus sine aliqua mutua prioritate naturæ. Contra enim

enim est; quia hinc sequeretur
Virginem, & antiquos Patres
nullum habuisse influxum in
redemptionē generis humani,
quippe quæ facta est in cruce,
soluendo pretium peccati pro
omnibus simul: ac proinde nō
potuisse tūc Christum nisi val-
dè improprîè dicere *Mulier ec-
ce filius tuus* quia secundum
vitam, & durationem, quam
habebat tunc, non erat filius
illius, sed independens ab illa;
Et ipsa non poterat nisi ex er-
rore lugere mortem illius tan-
quam prop' iij filij, quoniam
pro eo instanti non intellige-
batur eius filius, sed potius
dabat operam, vt euaderet
eius filius respectu tempo-
ris antecedentis. Ex quo rur-
sus fit totam existentia, quam
Christus habuit postea, & ha-

bet nunc, esse etiam mediata
independentem à Virgine. Si
quidem existentia posterior nō
pēdet à priori mediata nisi per
immediatā. Si ergo semel ali-
qua existentia, hoc est duratio,
Christi fuit independens à Ma-
tre, tota duratio subsequens,
vt potè dependens ab ista, erit
independens à Matre.

115 Neque placet aliorum
via qui dicunt, Verbum pro si-
gno priori assumpsisse animā,
quā corpus, & pro eo signo
meruisse gratiā Virgini, & SS.
Patribus, per quam ab ipsis
corporaliter generaretur. Ex
hac enim sententia sequitur
primo fuisse aliquod meritum
Christi prius natura Incarna-
tione. Secūdo multos obtinuis-
se gratiam habitualemente inde-
pendenter à Christi sanguine,
adeo.

adeoque Diabolum, & peccatum fuisse victum indepēdenter à cruce. Tertio animam Christi nō fuisse productā modo connaturali, hoc est ad exigentiam materiæ dispositæ, & sic posterius natura ad operationes matris Denique contra est; quoniam ambæ istæ sententiæ fuerunt excogitatæ ad vitandam mutuā prioritatem; cum tamen eadem difficultas soluenda sit passim in alijs materijs vt latè ostendimus *in lib. de actibus humanis cap. 8.*

116 Soluenda ergo est hæc difficultas per eam viā, quam ibi ostendimus probantes dari in Deo scientiam aliquam disiunctiuam, per quam res futuras cognoscit in aliquo priori signo antequam videat eas

§ 3. con-

connexas cum his, vel illis circumstantiis etiam causalibus, & à quibus res illæ dependent in suo esse. Hoc ergo modo videt Deus futura merita Christi sub disiunctione dependentiæ ab his, vel ab illis causis mediatis: & ab eiusmodi meritis mouetur ad volendum, ut dependeant ab istis causis, & non ab alijs, adeoque ad dandam gratiam virgini, & cæteris progenitoribus Christi ut habeant mediatum influxum in prædicta merita eiusdem Christi.

117 Tria verò in hac re sunt obseruanda. Primum est, hinc non inferri mutuam prioritatē inter duas easdem existentias. Nam Beata Virgo fuit causa mediata meritorum Christi.

se.

secundum existentiam realem
merita verò illa fuerunt causa
gratiæ in Virgine secundū exi-
stentiam intentionalem quam
habuerunt in mente Dei inde-
pendenter à Beata Virgine: si-
cut propterea datur similis
mutua causalitas inter media,
& finem; cum hoc tamen dis-
crimine, quòd finis causat
media secundum esse inten-
tionale quod ipse habet in sui
apprehensione; merita verò
Christi fuerunt causa gratiæ in
Virgine secundum esse inten-
tionale, quod habuerunt in sui
affirmatione.

118 Alterum est, quòd af-
firmatio intuitiua Dei de
aliqua existentia in tem-
pore, non est posterior natura
ad illam existentiam, quippe

S 4 quæ

quæ cognitio non causatur
ab obiecto sicut nostra, est ta-
men aliqua Dei affirmatio in
signo cōcomitanti cum obie-
cto affirmato, illa scilicet, quæ
determinatur ab ipsa existen-
tia quam obiectum habet in
se. Et quoties Deus mouetur
à tali affirmatione intuitiua ad
volendum aliquid aliud, non
potest illud aliud causare obie-
ctum talis cognitionis diuinæ.
Aliqua verò Dei affirmatio in-
tuitiua est in signo priori ad
obiectum affirmatum hoc est
illa, quæ determinatur non ab
existentia ipsa obiecti, sed ab
aliqua causa trahente infalli-
biliter sed remotè existentiam
illam cum indeterminatione
vt trahat per has vel illas cau-
sas proximas, & huiusmodi est
illa.

illa affirmatio intuitiua quam
Deus habet de aliquo obiecto,
determinatam à decreto in-
tentionis de illo obiecto ponen-
do per aliquod medium vagè,
& disiunctè volitum, siue tale
decretum intensionis sit inde-
pendens à scientia conditiona-
ta siue illam inuoluat vt in ca-
su nostro: Quæ affirmatio
vocanda potius est *preuisio*
quàm *visio*; ideoque illi non
applicatur ea doctrina, quam
tradidimus in libro de *acti-
bus humanis* cap. 8. ab asser-
tione 98. vsque ad 105. illa
enim habet locum in ijs ad
quæ volenda mouent Deum
aliqua *vt visa*, sicut ibi loqui-
mur, & non *vt præuisa*, de quo
est sermo in præsentia.

119 Tertium quod obser-

S 5

uo

uo, est, non omnem quidem
scientiam visionis in Deo esse
causam reivisæ, vt multi pu-
tāt, sed aliquam, hoc est illam,
quæ est pura præuisio, & quæ
relinquit Deum adhuc indif-
ferentem ad volendum quod
illa res existat dependenter
ab his, vel ab illis causis. Illud
verò effatum satis commune
Patribus, *non ideò ego operor
quia Deus præscit, sed ideò Deus
præscit quia ego operor*; perly
ideò non significat causam, sed
determinatiuum. liberum rei
non necessariæ: omnes enim
res non necessariæ sunt deter-
minabiles ab aliqua libertate
ad alterutram partem, & illi
libertati imputantur per eam
particulam *ideò*; Ità dicimus
ideò concurrere habitum carita-

is quia voluntas vult: licet enim concursus ille, & ea volitio inter se nō distinguantur, ac proinde hęc non sit causa illius, tamen *ly vult* explicat determinatiuum liberum atq; adeo sub eo conceptu conuenit ei volitioni *ly ideo* respectu sui ipsius expresse sub alio conceptu, nempe *concurfus prouenientis ab habitu*.

120 Similiter ergo dicimus:

Deus præsicit quia ego operor, quoniam complexum ex diuina præsicientia, & mea operatione est obiectum non necessarium constans ex duabus partibus inseparabilibus, cuius determinatiuum liberum est non præsicientia Dei, sed mea operatio: Hoc tamen non impedit quin illa præsicientia

S 6 pos-

possit esse causa mediata mee operationis. Quam doctrinam debent admittere inter cæteros quicumque utuntur scientia media Dei ad explicandam efficacitatem gratiæ in priori signo ad nostram bonam volitionem.

121 Neque ex hoc modo explicandi influxum meritorum Christi in gratiam progenitorum sequitur principium meriti, hoc est primam gratiam posse cadere sub meritum, & sic corruere argumenta Augustini probantia contra Pelagianos primam gratiam gratis collatam; Respondetur enim, meritum debere prævideri in individuo ad hoc ut sit causa præmij. Alioquin si præuisio meriti disiunctiui posset causare

fare præmiū, sequeretur quod
esset causa præmij meritum
conditionatum, quod non erit,
sed esset. Finge enim Deū præ-
uidere meritū futurū depen-
dēter disiūctiuè à gratia A, vel
à gratia B. utiq. hoc non po-
test esse vnum & idem meri-
tum: nam aut est vera senten-
tia, quod volitio sit affixa es-
sentialiter cognitioni, & gra-
tiæ, à qua dependet, & hoc
posito non potest sub disjunc-
tione diuersæ gratiæ præui-
deri eadem volitio meritoria:
vel non est vera, & hoc po-
sito ratio meriti includit in-
trinsecè cognitionem, & gra-
tiam præcedentem. Eadem
quippè volitio in hac secunda
sententia potest esse vel nihil
vel minus, vel magis merito-
ria.

ria.

ria prout supponit diuersā cognitionē, & gratiā præcedentē. Si ergo nō potest Deus prædicere idē meritū sub disiunctiōne dependentiæ à diuersa gratia, sed tantū meritū disiunctiue diuersū, utiq. depēdēt ab hac præuisione non potest remunerari meritū A, quod erit, quia hoc pro eo signo nō præuidetur determinatē; neq. pro eo signo potest remunerari disiunctiue meritū A, vel B. nam meritū B. nullo modo erit, sed esset, atque adeo non meretur præmium, sed mereretur.

122 Priuilegium fuit meritō Christi extendi ad præterita. Cætera enim merita nō merentur nisi effectus præsentēs, aut posteriores tempore; Siquidem quamuis decretū Dei,

Dei, quod meretur bona opera nostra fuerit precedens, hoc est ab aeterno, tamen in illo decreto non est aliquid diuersum esse nunc, & fuisse ab aeterno. Quare tum causae morales, tum physicae non possunt exigere aliquam voluntatem Dei praesentem, quin exigant eam fuisse antecedenter. At effectus talis voluntatis debet esse quid non prius tempore ad ipsum meritum. In hoc enim differt commutatio iustitiae à retributione praemij, vt in contractibus commutatiuis non sit de natura vnius rei, quae commutatur, dari antè, vel post aliam. Et sic potest dari praetium ante rem, vel res ante pretium: at retributio debet esse ex natura sua effectus meriti.

riti.

riti: & sic voluntas eam dandi
debet moueri à merito, vt exi-
stente vel tunc cùm datur re-
tributio, vel antea. Potest qui-
dem Deus liberaliter dispen-
sare in hac conditione, & mo-
ueri ab oratione futura ex. g.
ad concessionem præsentem,
vt demonstraui in *libro de*
actibus humanis. Sed hæc anti-
cipatio, vt indicaui, supe-
rat dignitatem meriti finiti,
quippe quod imitatur causas
physicas, & non habet ius in
præteritum.

123 Et ratio à priori est,
quia meritum est institu-
tum propter duo bona: primò
vt eius spes alliciat ad bene
operandum: Secundo vt ille
qui est bonus per meritum,
reddatur felix per proemium:

vtra-

vtraq. autē ratio ostēdit regu-
lariter proemiū nō debere an-
tecedere meritum. Sed ambæ
istæ rationes cessant respectu
Christi, ille quippe tanquam
ex se inclinatissimus ad opera-
tiones optimas, non egebat in-
uitamento futuri boni : Et rur-
sus cum eius merita essent in-
finita, constituebatur per illa
tam bonus moraliter vt ei de-
beretur non solum omne gau-
dium de bonis præsentibus, &
futuris, sed etiam de præteritis,
ac proinde dignus in cuius
gratiam poni deberent omnia
ea obiecta præterita ex
quibus Christus esset
tūc percepturus
gaudium.